

give hende 2 000 Kr. til Jul i Present, og dette Beløb vilde være afgiftsfrit. Han kan derefter ogsaa give hende 2 000 Kr. Nytaarsdag, for saa er han inde i et nyt Kalenderaar — eller maaske er det 1 000 Kr., det oplyser den højtærede Finansminister mig altsaa om bagefter; jeg antager, det er 2 000, men holder jeg mig til Lovforslaget, er det 1 000 Kr. til Jul og 1 000 Kr. til Nytaar. Hvis jeg saa antager, han vil give hende en Gave til hendes Fødselsdag — og der er mange Ægtemænd, der er saa galante at give deres Hustru en Gave til hendes Fødselsdag, og man maa haabe det for det gode Forhold i Ægteskabet —, saa kan han ikke give hende 500 Kr. til hendes Fødselsdag i Februar, Marts, April, eller hvornaar den falder, uden at denne Gave er afgiftspligtig. Hvor meget der skal betales i Afgift, er jeg ikke rigtig klar over i Øjeblikket, jeg kan ikke bedømme det, men det er det samme, Afgiftspligten er der. Er der nogen, der tror, at der er nogen Ægtemand eller Ægtehustru i Danmark, som vil gaa til Myndighederne og meddele, at nu har Hustruen til sin Fødselsdag faaet 500 Kr. af sin Mand, og derefter udfylde Skemaer o. s. v. og betale denne Afgift, som er ganske ringe, det maa den jo være, for derved at opfylde Lovens Bud? Jeg mener endda slet ikke, man undlader dette for at unddrage sig Afgiften, men den almindelige menneskelige Følelse af, hvad der er sund Fornuft i, og hvad der ikke er sund Fornuft i, kommer i høj Grad op i Befolkningen, som vil sige, at til den Art Ting kan Lovgivningen dog ikke gaa, sligt kan man ikke paabyde forstandige Mennesker i et Land.

Jeg har taget dette Eksempel med de 500 Kr., jeg kunde naturligvis ogsaa nævne andre Eksempler. Men dertil kommer, at hvis en Mand vil give sin Hustru en Gave, bestaaende af Husgeraad, Møbler, Udstyr, personligt Udstyr, som det hedder under b., enten det nu er til en Værdi af 500 Kr. eller 1 000 Kr. — det kan jo være meget mere, naar der er Raad til det i Huset, det kan være Luksusgenstande, og det maa man jo ønske, det maa være, for at Luksusbeskatningen kan give noget i Statskassen —, saa vil han i Fremtiden aldrig nogen Sinde kunne give hende Pengene til at gaa hen og købe det for, thi hvis han lader være med det og giver hende Gaven i Form af Genstande, falder Gaven ind under b., og saa er Gaven, naar Værdien ikke kommer højere op end til 5 000 Kr., afgiftsfri. En nydelig Lovgivning i Sandhed, meget forstandig og hensigtsmæssig!

Dernæst staar der under b., at der skal betales Afgift af Værdien af disse Genstande, hvad det nu kan være, naar den er over 5 000 Kr. Der staar: naar Gaverne efterhaanden naar op til et Beløb af 5 000 Kr. Under a. staar der, at man nok i et Aar maa give 1 000 Kr. efterhaanden, det er dog tilladt, men Beløbet maa blot ikke gaa over 1 000 Kr. i et Aar; men under b. staar der aldeles ikke nogen Tidsbegrænsning. Hvad vil saa „efterhaanden“ sige? Er det „efterhaanden“ i hele deres Levetid? Altsaa, hvis en Mand og Hustru lever sammen, og Manden giver Hustruen Gaver til hendes personlige Udstyr, fra hun indtræder i Ægteskabet i sit tyvende Aar og til hun bliver 70 og Bedstemoder og da dør skattet og elsket af alle, og han ikke giver hende Gaver til over 5 000 Kr. i disse 50 Aar, saa er disse 5 000 Kr. skattefrie, men hvis han kommer over dette Beløb, skal der betales Afgift. Jeg vil dog antage, at man i de allerfleste Ægteskaber, naar det ikke er de mindst velstillede, det drejer sig om, vil komme over dette Beløb. Der staar kun „efterhaanden“, og „efterhaanden“ kan lige saa gerne være 1 Aar som 10 Aar eller 20 Aar; ingen kan vide, hvor meget det er. Skal saa, naar denne Hustru dør, Skattemyndighederne kontrolere, hvor meget Manden har givet hende i Gave? Hvis det er en Mand, der har sværmet for at give sin Kone et kostbart personligt Udstyr, Kjoler, Hatte, Pelsværk o. s. v., som for Tiden koster mange Penge og rimeligvis altid vil koste mange Penge, tror man saa, at man, naar Hustruen er død, kan gaa Boet efter og finde disse Genstande og derved kontrolere, hvad Ægtemanden har givet sin Hustru? Jeg skulde mene nej. Jeg skulde tro, at Tingene forsvandt, efterhaanden som Livet leves, og at dette „efterhaanden“ blev til slet ingenting efterhaanden. Hvorledes skulde det ellers gaa til? Men saadan kan man ikke lovgive. Jeg kan ikke bruge noget parlamentarisk Ord til at betegne, hvad jeg mener disse Paragraffer er; parlamentariske Ord slaar ikke til for at betegne dem, saaledes som de burde betegnes; men jeg mener rigtignok, at den danske Rigsdag begaar en fuldkommen Latterlighed, hvis den vedtager dette. Der vil ikke ske Anmeldelser, og jeg fritager dem, som ikke gør Anmeldelse til Skattemyndighederne, for alt Ansvar, fordi, som sagt, Livet er meget stærkere end Loven. En Mand maa virkelig have Lov til at forære sin Hustru baade Møbler, Husgeraad, Smykker o. s. v. i den Udstrækning, han har Raad til det, og det kan ikke gøres til Genstand for en Afgift.